

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: L.M.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. března 2015, čj. MV-90437-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. března 2015, čj. MV-90437-3/SO-2013, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je p o v i n n a nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 24. dubna 2015 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. března 2015, čj. MV-90437-3/SO-2013 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 18. března 2015, čj. MV-90437-3/SO-2013, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. června 2013, čj. OAM-33594-36/DP-2011, jímž byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

II. Žaloba

Žalobkyně je přesvědčena, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a nepřiměřené, nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu a je založeno toliko na domněnkách správního orgánu. Žalobkyně je proto přesvědčena, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 6, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) a v rozporu § 37 odst. 1 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná řádně nevypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází z přesvědčení, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu - tedy že nepodniká. Žalobkyně ve svém odvolání shrnula, že správní orgán nerozhodoval na základě řádně zjištěného skutkového stavu a tedy postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, neboť posoudil podnikání paušálně a předpojatě, nezohlednil specifika podnikatelské činnosti žalobkyně. Dále uvedla, že v rámci svých podnikatelských aktivit otevřela se sestrou designérské studio, které na veletrzích představuje a plně zastupuje, včetně sjednávání zakázek. Po otevření nové prodejny v Karlových Varech se žalobkyně více soustředí na provozování této prodejny. Uvedla, že správní orgán I. stupně procesně pochybil a nedal jí možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně absolutně nezohlednil rodinné a soukromé vazby žalobkyně na území ČR. Žalobkyně doložila svoji podnikatelskou aktivitu v rámci podaného odvolání fotokopii obchodních kontraktů ze dne 15. 4. 2013, 17. 4. 2013 a 28. 6. 2013.

Argumentace žalovaného správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí je lichá. Žalobkyně uvádí, že již v rámci sepsaného protokolu ze dne 8. 4. 2013 se jasně a velmi exaktně vyjádřila k tomu, jak ve své jednatelské činnosti působí - jak podniká (str. 4 protokolu: „*Odpovídám za koncept podnikání. Jednám s různými partnery v zahraničí, vybírám různé kolekce, pracuji na image společnosti. Zjišťuji potřeby odběratelů.*“). Výslech byl pořizován v souladu s § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, o čemž byl sepsán protokol. Žalobkyně považuje za důležité zmínit, že jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaná, vycházely z dílčích odpovědí žalobkyně sepsaných v rámci tohoto výslechu, a to bez dalšího. Samotný výslech je totiž důkazným prostředkem - nejedná se o předání „tvrzení“ žalobkyně nebo její vyjádření, které by bylo nutno dokládat dalšími důkazy. Pokud bychom přistoupili k takovéto argumentaci, nemohl by správní orgán I. stupně a ani žalovaná vycházet z „negativních“ informací uvedených žalobkyní, neboť tyto nebyly podloženy žádnými důkazy. Navíc z takového postupu by vyplývala značná jednostrannost takovéhoho úkonu, který by takřka výhradně měl sloužit k získání informací vedoucích k zamítnutí žádosti, což je postup, který se přiči dobré správě (ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu). Žalobkyně tedy k tomuto bodu uvádí, že již poskytnutím odpovědí v rámci svého výslechu jasně doložila a vysvětlila, v čem spočívá její role ve společnosti L & L STUDIO PRAHA s.r.o.

Správní orgán I. stupně má ve smyslu § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců pravomoc požádat cizince o prokázání provozování živnosti nebo výkon jiné podnikatelské činnosti podle zvláštního předpisu. Takováto žádost nebyla ze strany správního orgánu I. stupně (a ani ze strany žalované) po celou dobu správního řízení vznesena. Žalobkyně přitom nemohla tušit, že správní orgán I. stupně má o jejím podnikání pochybnosti. Správní orgán I. stupně přitom měl v rámci sepisování protokolu o výslechu ideální příležitost k takovéto výzvě. Časový prostor byl zcela dostatečný i v rámci vedeného správního řízení, jelikož žalobkyně žádost podávala již 11. 4. 2011 - správní orgán byl tedy v řízení prokazatelně nečinný. Z tohoto pohledu vyzní argumentace žalované v tom smyslu, že je vyloučeno, aby žalobkyně v rámci odvolání uplatňovala nové důkazy či skutečnosti, jako lichá, neboť do doby vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemohla vědět a předpokládat, že vyhovění její žádosti něco brání a už vůbec ne, že tím důvodem je nedoložení jejího podnikání. Žalobkyně naopak vycházela z předpokladu, že jelikož ji správní orgán I. stupně k ničemu explicitně nevyzýval a na žádné nedostatky v žádosti neupozorňoval, tak vyhovění žádosti nic nebrání.

Výslech žalobkyně byl veden velmi zmatečným způsobem, spíše připomínajícím zkoušku z obchodního práva, než reálné dotazy týkající se podnikání žalobkyně. I mezi českými podnikateli je zcela běžnou praxí, že otázky právního a daňového charakteru řeší za podnikatele právní zástupce nebo daňový poradce či účetní. Jaké závěry z takovýchto dotazů mohou správní orgány dovozovat? Smysl takovéhoho postupu není žalobkyni znám. Žalobkyně by si dovolila shrnout, že v rámci společnosti odpovídá za objednávky dámských a pánských oděvů a módních doplňků. Zúčastňuje se mnoha oděvních veletrhů a výstav v Evropě a v Asii, kdy tato účast obnáší 4 až 5 dnů návštěv výstavních expozic. Následně zabezpečuje zpracování objednávek a veškerou následnou komunikaci s jednotlivými výrobci a dodavateli, včetně návštěv výrobních závodů až do fáze dodání do vlastní provozovny. V současné době se také víc věnuje prezentaci a rozvoji prodejny v Karlových Varech, kterou si společnost pronajímá na adrese Zahradní 35, Karlovy Vary. Žalobkyně je přesvědčena, že se neprávem stala „obětí“ postupu správního orgánu I. stupně a žalovaného správního orgánu

při jejich snaze postihovat cizince pobývající na území ČR v rámci povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, kdy podnikání ve společnosti je toliko fiktivním účelem pobytu. Zdůrazňuje, že ona naopak svůj účel pobytu řádně plní a za tímto účelem na území ČR žije.

Správní orgány obou stupňů při posouzení žádosti žalobkyně překročily zákonem vymezenou pravomoc a odhodlaly se k posuzování toho, zda žalobkyně naplňuje literu zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník a dalších souvisejících předpisů. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na § 165 zákona o pobytu cizinců, ze kterého vyplývají kompetence Ministerstva vnitra ČR v rámci působnosti ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území České republiky. Žalobkyně má za to, že správní orgány obou stupňů nemají kompetenci se vyjadřovat k soukromoprávní povaze jednatelské funkce žalobkyně, resp. zkoumat, zda tato vykonává svou funkci v souladu se zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník či zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. K posuzování řádného naplňování těchto zákonných předpisů by byl oprávněn toliko příslušný soud. Žalobkyně odkazuje na § 65 zák. č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích. Z předmětného ustanovení vyplývá, že soud má oprávnění z moci úřední zrušit jednatelskou funkci toho, kdo jako jednatel své povinnosti neplní v souladu s obecně závaznými právními předpisy. Uvědomíme-li si, že do současné doby nebylo žádným soudem zahájeno řízení o vyloučení žalobkyně z jednatelské funkce, patrně tak příslušný soud neshledává v jejím jednání žádné porušení zákonných předpisů. Postup správních orgánů by zajisté bylo možno označit za legitimní v situaci, kdy by existovalo takovéto pravomocné rozhodnutí příslušného soudu, kde by bylo porušení obecně závazných předpisů konstatováno.

Pokud jde o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobkyně uvádí, že nebyla písemně vyzvána k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí a pokud snad měla formální příležitost se s podklady seznámit, nepamatuje si, že by o tom byl sepsán protokol. Správní orgán I. stupně zřejmě využil vyčerpání žalobkyně po skutečně zdlouhavém výsledku, nicméně fakticky k seznámení se s podklady nedošlo. Takovýto postup jistě neodpovídá znění § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně se rovněž v rámci svého protokolu vyjádřila ke své přítomnosti na území ČR - tento údaj poskytla čistě odhadem a doplňuje, že pokud i byla v letech 2011 a 2012 mimo území ČR, bylo tomu tak téměř výhradně za účelem rozvoje společnosti, kdy reprezentovala společnost na veletrzích a výstavách v zahraničí.

V otázce nepřiměřenosti žalobkyně odkazuje na § 174a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne obecná povinnost zkoumat zásah do rodinného a soukromého života cizince. Uvážíme-li, že předmětným rozhodnutím byl fakticky ukončen pobyt žalobkyně po téměř 5 letech řádně povoleného pobytu na území ČR, zaslouží si takovéto rozhodnutí prozkoumání dopadů do rodinného a soukromého života. Žalobkyně se tak ocitla v obrovské nejistotě ohledně jejího dalšího pobytu, neví, jak bude nastalou situaci řešit, neboť předpokládala, že bude moci žít na území ČR i nadále.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém vyjádření k žalobě Komise v souvislosti s námitkou žalobkyně, že již

poskytnutím odpovědi v rámci provedeného výsledku jasně doložila a vysvětlila, v čem její role v předmětné obchodní společnosti spočívá, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná nadále trvá na tom, že podnikatelské aktivity na území České republiky v souvislosti s obchodní společností L & L STUDIO PRAHA s.r.o. vyvíjí sestra žalobkyně paní V.N., neboť žalobkyně nepodepsala jménem předmětné obchodní společnosti dle svého vyjádření v rámci výsledku žádný kontrakt či nezajistila dle § 135 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, řádné vedení účetnictví, přičemž pasivní účast na konferencích a veletrzích žalobkyně bez konkrétního výstupu nelze dle názoru Komise označit za výkon funkce jednatele ve smyslu ustanovení § 133 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013.

Žalobkyně namítá, že správní orgány obou stupňů při posouzení žádosti žalobkyně překročily zákonem vymezenou pravomoc a odhodlaly se k posuzování toho, zda žalobkyně naplňuje literu zákona č. 513/1999 Sb., obchodní zákoník a dalších souvisejících předpisů, neboť k posuzování řádného naplňování těchto zákonných předpisů je toliko příslušný soud. Komise k námitce žalobkyně uvádí, že správní orgán I. stupně je při posouzení každé žádosti povinen zjistit, zda jsou v případě cizince splněny všechny zákonem stanové podmínky pro vyhovění žádosti, přičemž toto posouzení zahrnuje nejen zjištění, zdali byly doloženy všechny zákonné náležitosti žádosti, ale také, zda jsou splněny ostatní zákonem stanovené podmínky, zejména zda v případě cizince není dán důvod pro nevyhovění jeho žádosti uvedený v ustanovení § 37 zákona č. 326/1999 Sb. a v návaznosti na něj i v ustanovení § 56 zákona č. 326/1999 Sb. Důvodem pro nevyhovění žádosti tedy může být i ta skutečnost, že cizinec neplní účel pobytu, případně tento účel pobytu neplnil i v minulosti, což může být například zjištěno provedením výsledku cizince ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., v rámci kterého je cizinec zcela legitimně dotazován na své působení v konkrétní obchodní společnosti v případě žádosti o pobytové oprávnění za účelem podnikání - účast v právnické osobě. Komise tak na základě výše uvedeného nevidí důvod, proč by se správní orgán I. stupně měl obracet na jiné příslušné orgány v dané věci, když sám je evidentně k posouzení plnění účelu pobytu povinen.

Žalobkyně dále namítá, že k faktickému seznámení s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo. Komise k tvrzení žalobkyně uvádí, že protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí, který je součástí spisového materiálu správního orgánu I. stupně žalobkyně dne 8. 4. 2013 sama podepsala, přičemž v rámci seznámení s podklady pro rozhodnutí zároveň navrhla, že do sedmi dnů doloží potvrzení o bezdlužnosti předmětné obchodní společnosti, z čehož lze důvodně usoudit, že podstatě tohoto procesního úkonu porozuměla a řádně svého procesního práva využila.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že v letech 2011 a 2012 pobývala mimo území České republiky z důvodu, že předmětnou obchodní společnost prezentovala na veletrzích a výstavách v zahraničí. K (ne)přítomnosti žalobkyně na území České republiky v letech 2011 a 2012 Komise uvádí, že tato skutečnost nebyla důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť zákon č. 326/1999 Sb., nestanovuje minimální počet dnů, během kterých musí cizinec pobývat na území České republiky, aby mohlo být jeho žádosti o pobytové oprávnění vyhověno.

V žalobě je dále odkazováno na ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., ze kterého

dle žalobkyně plyne obecná povinnost zkoumat zásah do rodinného a soukromého života cizince. Dle názoru Komise je ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. pouze ustanovením výkladovým, které demonstrativně stanovuje, co všechno by měl správní orgán I. stupně zohlednit v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí. Nejedná se o jakési generální ustanovení zákona, na jehož základě by byl správní orgán povinen v každém případě přiměřenost rozhodnutí posuzovat. V případě takového výkladu zákona by totiž fakticky např. mezi ustanovením § 37 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nebyl vůbec rozdíl a nebylo by potřeba toto ustanovení vnitřně členit na více odstavců. Dovětek ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. (a na mnoha dalších místech zákona č. 326/1999 Sb.) „*za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza*“, by při takovém výkladu zcela postrádal smysl, neboť by byl nadbytečný. Z jazykového výkladu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. je zřejmé, že podle něj má správní orgán I. stupně postupovat pouze „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí*“. Jen těžko může být správní orgán I. stupně povinen aplikovat toto ustanovení, pokud podle jiného ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. v daném případě přiměřenost dopadů rozhodnutí brát v potaz vůbec nemusí. Pro úplnost Komise uvádí, že přiměřeností rozhodnutí se Komise nad rámec své zákonné povinnosti zabývala v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4. Komise se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobkyně neplní účel pobytu na území České republiky.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 20. dubna 2016 zástupce žalobkyně setrval na výše uvedené argumentaci a upozornil na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2016, čj. 7 Azs 322/2015-43. Nejvyšší správní soud má za to, že je třeba se v otázce plnění účelu pobytu zaměřit na výkon podnikatelské činnosti cizincem, nikoliv pouze na celkovou délku jeho pobytu na území České republiky. „*Účelem pobytu není pobyt samotný, nýbrž účel, pro který byl pobyt povolen. ... Pobyť na území České republiky během dvouletého období v celkové délce toliko 63 dnů není sám o sobě jiným závažným důvodem ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.*“

Dále právní zástupce žalobkyně upozornil na skutečnost, že žalobkyně nebyla ve správním řízení zastoupena advokátem. Žalobkyně pak uvedla, že v den výsledku se necítila dobře, ale výsledek již nebylo možno přesunout na jiný termín a upozornila na nepřiměřené chování ze strany správního orgánu při výsledku.

Dále žalobkyně doplnila, že trvá na délce svého pobytu na území ČR, jak ji uvedla při výsledku před správním orgánem. Žalobkyně několikrát cestovala do ČR přes Vídeň a při této příležitosti nedošlo k označení jejího cestovního pasu přechodovým razítkem.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Plnění účelu pobytu

Správní orgán zamítnul žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že neplní účel, pro který jí bylo pobytové oprávnění uděleno.

Ohledně účelu podnikání došla soudní praxe k několika stěžejním závěrům: „*Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81) a „*Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.*“ (rozsudek ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, publikovaný pod č. 2951/2014 Sb. NSS).

Neplnění účelu pobytu mohl správní orgán spatřovat v tom, že se žalobkyně na území ČR zdržovala zcela minimálně nebo v tom, že z hlediska účelu pobytu (podnikání – účast v právnické osobě) konala minimální aktivitu.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že délka faktického pobytu žalobkyně na území České republiky v letech 2011 a 2012 nebyla důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť zákon č. 326/1999 Sb., nestanovuje minimální počet dnů, během kterých musí cizinec pobývat na území České republiky, aby mohlo být jeho žádosti o pobytové oprávnění vyhověno. Soud nadále trvá na svém právním názoru, který vyslovil v rozsudku sp. zn. 30 A 5/2014, že v případě podnikání je relevantní jak pobyt na území České republiky, tak faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Správní orgán dal ovšem jednoznačně najevo, že skutečnost, že se žalobkyně zdržovala v rozhodném období na území poměrně malý počet dní, nebyla rozhodovacím důvodem, o který opřel své rozhodnutí.

Správní orgán odůvodnil zamítnutí žádosti žalobkyně tím, že aktivity společnosti L & L STUDIO PRAHA s.r.o. zajišťuje toliko sestra žalobkyně a žalobkyně sama podnikatelskou činnost nevykonává. Tento závěr správního orgánu ovšem podle názoru soudu nemá oporu v podkladech pro rozhodnutí, zejména ve výpovědi žalobkyně před správním orgánem. Žalobkyně při výslechu dne 8. dubna 2013 uvedla tolik skutečností, které svědčí o tom, že se v problematice své společnosti vyzná, že nelze dospět k závěru, že se na její činnosti podílí minimálně nebo vůbec ne. Z tohoto důvodu soud nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení jejího výslechu před soudem, kterým chtěla prokázat své podnikatelské aktivity, neboť to považoval v dané situaci za nadbytečné.

Z výsledku provedeného správním orgánem I. stupně dne 8. dubna 2013 je zřejmé, že si je žalobkyně vědoma, že je společnicí a jednatelkou společnosti L & L STUDIO PRAHA s.r.o., a zná institut společnosti s ručením omezeným. Žalobkyně uvedla základní údaje o činnosti společnosti. Později uvedla celkovou hodnotu zboží na skladě, zmínila některé obchodní partnery apod. Vysvětlila, že v určitém období bylo pro společnost výhodnější umisťovat zboží v cizích prodejnách než mít vlastní prodejnu. Od února 2013 má společnost provozovnu (prodejnu) v Zahradní ulici v Karlových Varech, žalobkyně tam několikrát byla a mluvila s majitelem prostor. Nájem uvedla ve výši odpovídající nájemní smlouvě. Její činnost pro společnost spočívá v jednání s partnery ze zahraničí, zjišťování potřeb odběratelů, výběru kolekce a práci na image společnosti.

Z těchto informací soud dovozuje, že se žalobkyně aktivně účastní činnosti obchodní společnosti. Na této skutečnosti nic nemění ani výpověď žalobkyně, že jménem společnosti nepodepisuje smlouvy a její překvapení nad tím, že společnost nezveřejňovala písemnosti v obchodním rejstříku. Je-li obchodní společnost řízena více osobami, je běžné, že jsou vyčleněné činnosti, kterým se věnuje pouze jedna z těchto osob.

Soud má za to, že na základě zjištěného skutkového stavu lze uzavřít, že se žalobkyně podílí na podnikatelských aktivitách společnosti L & L STUDIO PRAHA s. r. o. Opačný závěr, učiněný správním orgánem, který byl rozhodující pro zamítnutí žádosti žalobkyně, je v rozporu s obsahem správního spisu. Soud v tomto rozsahu shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil.

Pro úplnost se soud stručně vyjádří i k dalším námitkám žalobkyně.

V.2 Překročení kompetence při posuzování skutkového stavu

Žalobkyně namítá, že správní orgány obou stupňů při posouzení žádosti žalobkyně překročily zákonem vymezenou pravomoc a odhodlaly se k posuzování toho, zda žalobkyně při výkonu funkce jednatele splňuje požadavky norem obchodního práva. Při zkoumání, zda cizinec, který má povolen pobyť za účelem podnikání – účast v právnické osobě, naplňuje účel pobytu, se správní orgán zabývá otázkami, které se částečně překrývají se skutečnostmi, kterými by se soud musel zabývat při posuzování řádného plnění funkce jednatele. Správní orgán však v tomto ohledu nečiní žádné závěry a jeho rozhodnutí nijak nezasahuje do trvání funkce jednatele žalobkyně (a její účasti jako společníka). Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

V.3 Neposouzení přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců

K námitce, že se správní orgány dostatečně nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta podle § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tato ustanovení se na posouzení žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu použijí obdobně v souladu s § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 stanovuje důvody pro zrušení platnosti víza nad 90 dnů. Je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 37 odst. 1 tohoto zákona, dlouhodobé vízum se zruší bez dalšího. Naproti tomu je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 37 odst. 2 uvedeného zákona, dlouhodobé vízum se

zruší za podmínky, že důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům do soukromého a rodinného života cizince (k tomu dále srov. § 174a zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného plyne, že správní orgány neměly v přezkoumávaném případě povinnost posuzovat přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života žalobkyně.

V.4 Ostatní námitky

Po ukončení výsledku dne 8. 4. 2013 byla žalobkyně dle tvrzení správního orgánu seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí. Tuto skutečnost žalobkyně popírá a tvrdí, že k faktickému seznámení s podklady nedošlo a že jí byla odepřena možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Součástí správního spisu je protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 8. 4. 2013. Tento protokol je podepsán žalobkyní i ustanovenou tlumočnicí. Dále tento dokument obsahuje vyjádření žalobkyně k podkladům, ve kterém se zavazuje ve lhůtě 7 dnů doložit správnímu orgánu potvrzení o bezdlužnosti společnosti L & L STUDIO PRAHA s.r.o. Pouhé obecné tvrzení, že nedošlo k seznámení s podklady pro rozhodnutí, které žalobkyně nijak nedokládá, tedy v těchto souvislostech nemůže obstát.

K otázkám kladeným při výsledku žalobkyni soud uvádí, že u společníka a jednatele kapitálové společnosti se předpokládá, a pro plnění povinností je i nutná, základní znalost právního postavení společnosti a souvisejících institutů. Otázky *Co znamená zkratka s. r. o.?*, *Co znamená termín obchodní podíl?*, *Jaká je výše Vašeho podílu?*, *Co je to valná hromada a kdy naposledy proběhla?* nepokládá soud za nepřiměřené. Ostatně žalobkyně neměla problém tyto otázky zodpovědět.

K námitkám žalobkyně ohledně dalších okolností jejího výsledku a nejasností kolem pobytových razítek, soud uvádí, že tyto námitky žalobkyně vnesla až při jednání před soudem dne 20. dubna 2016, tedy až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), a soud k nim proto nemohl přihlížet.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou. Soud tedy napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000,- Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu soud považuje převzetí a přípravu zastoupení, žalobu a účast

na jednání před soudem dne 20. 4. 2016. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku **2.142,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Usnesením ze dne 31. března 2016, čj. 30 A 51/2015-51, byla žalobkyni ustanovena tlumočnice. Podle § 36 odst. 2 s. ř. s. náklady spojené s přibráním tlumočnicka platí stát. Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 4 s. ř. s. má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků. Žalovaná nemá povinnost nahradit náklady spojené s přibráním tlumočnicka, neboť je podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ex lege osvobozena od soudních poplatků.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková